

1. Zezwala się na posiadanie i wywóz za granicę imiennych czeków podróżniczych (travellers cheques) przez osoby podpisane na tych czekach jako ich pierwotni właściciele.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 27 z dnia 3 czerwca 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1948 Nr 12, poz. 50).

KOMISJA DEWIZOWA H. Kotlicki, E. Wierchoń

1552.

ZARZĄDZENIE Nr 58 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie przywozu do kraju i wywozu z kraju zagranicznych środków płatniczych.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549), oraz art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się osobom przyjeżdżającym do Polski na podstawie paszportów zagranicznych na przywóz do kraju zagranicznych pieniędzy bez ograniczenia kwoty — pod warunkiem zgłoszenia polskiemu granicznemu urzędowi celnemu wszystkich przywiezionych do Polski zagranicznych środków płatniczych (pieniądze w banknotach i monetach oraz czeki, weksle i inne dewizy).

Zgłoszenie następuje przez wypełnienie i podpisanie przez podróżnego deklaracji o przywozie środków płatniczych.

Deklaracja powinna zawierać rodzaj i kwoty przywiezionych środków płatniczych.

Dane, zawarte w deklaracji, powinny być potwierdzone przez graniczny urząd celny. Szczegóły dotyczące wypełniania deklaracji zostaną podane w instrukcji dla granicznych urzędów celnych.

2. Przyjeżdżające do Polski osoby, będące w rozumieniu przepisów dewizowych zamieszkałymi w kraju oraz repatrianci, powracający do kraju, mają obowiązek w terminie 7 dni od dnia przekroczenia granicy zaofiarować przywiezione zagraniczne środki płatnicze do skupu Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożyć je do depozytu w tym Banku.

3. Zezwala się cudzoziemcom w rozumieniu polskich przepisów dewizowych na posiadanie w kraju zagranicznych środków płatniczych, wymienionych w deklaracji o przywozie.

Dysponowanie w kraju posiadanymi na tej podstawie środkami płatniczymi może mieć miejsce jedynie w drodze odprzedaży tych środków Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożenia ich do depozytu w tym Banku.

Zagraniczne środki płatnicze, wymienione w deklaracji, które nie zostały odprzedane lub złożone do depozytu Narodowego Banku Polskiego mogą być w terminie 4 miesięcy od daty wypełnienia deklaracji wywiezione za granicę przez osobę, która deklarowała. Odprzedaż części lub całości zadeklarowanych przy wjeździe środków płatniczych jak również przyjęcie tych wartości do depozytu w Narodowym Banku Polskim powinny być odnotowane na deklaracji o przywozie.

4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 22/II z dnia 31 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 89).

KOMISJA DEWIZOWA H. Kotlicki, E. Wierchoń

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1553.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 4 listopada 1950 r.

w sprawie zawierania umów o wykonanie robót budownictwa inwestycyjnego.

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 października 1949 r.

w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000) wprowadziło powszechnie obowiązującą w gospodarce uspołecznionej umowę ramową o wykonanie robót budownictwa inwestycyjnego. Według ustaleń banków finansujących inwestycje, inwestorzy w niektórych przypadkach nie zawarli dotychczas umów o wykonanie robót budowlanych i montażowych, finansowanych ze środków Planu Inwestycyjnego na rok 1950.

W związku z powyższym oraz w celu zapewnienia podstawy dla dokonywania przejściowych rozliczeń pomiędzy inwestorem a wykonawcą zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwestorzy, którzy dotychczas nie zawarli umów o wykonanie będących w toku robót budowlanych i montażowych, finansowanych ze środków Planu Inwestycyjnego na rok 1950 — zobowiązani są do zawarcia tych umów z przedsiębiorstwami wykonawczymi w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 grudnia 1950 r.

§ 2. Umowy, o których mowa w § 1, powinny być zawarte według wzoru umowy ramowej, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 października 1949 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000).

§ 3. W przypadku braku kosztorysu urzędowego ogólny koszt robót powinien być ustalony w umowie szacunkowo na podstawie dołączonego do umowy przybliżonego szacunku z podziałem na scalone elementy budowy, zgodnie z postanowieniami § 3 umowy ramowej.

W odniesieniu do robót budowlanych specjalnych oraz robót montażowych, co do których brak jest możliwości sporządzenia tabeli scalonych elementów, umowa, o której mowa w § 1 niniejszego zarządzenia, powinna być zawarta w oparciu o przybliżony szacunek, dokonany przez przedsiębiorstwo wykonawcze.

§ 4. Zawarcie umowy w myśl § 3 nie zwalnia inwestora od obowiązku sporządzenia prawidłowego kosztorysu robót. Z chwilą doreczenia przedsiębiorstwu przez zamawiającego kosztorysu urzędowego, ogólna suma tego kosztorysu wchodzi automatycznie w miejsce kwoty ogólnego kosztu, ustalonego w umowie na podstawie przybliżonego szacunku zgodnie z § 3 ust. 1 „Postanowień ogólnych”, stanowiących załącznik Nr 2 do zarządzenia z dnia 11 października 1949 r. (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000).

§ 5. Zakwestionowanie przez jedną z umawiających się stron wysokości ogólnego kosztu robót nie stanowi przeszkody do zawarcia umowy. Zawarcie umowy w tych przypadkach nie pozbawia stron prawa wystąpienia we właściwej drodze o rewizję kwoty umownej, przy czym do czasu uzyskania porozumienia, bądź też rozstrzygnięcia sporu przez powołane do tego władze, strony powinny rozliczać się według kosztu żądanego przez przedsiębiorstwo.

§ 6. Nieuzgodnienie kwoty umownej pomiędzy inwestorem a przedsiębiorstwem w terminie czternastodniowym od daty zawarcia umowy powoduje przekazanie sprawy do bezpośredniego uzgodnienia kwoty umownej pomiędzy inwestorem naczelnym a bezpośrednio nadrzędną władzą przedsiębiorstwa. W przypadku bezskuteczności próby uzgodnienia na tym szczeblu, inwestor bezpośredni powinien w terminie dwutygodniowym od daty zawiadomienia inwestora naczelnego skierować sprawę na drogę postępowania arbitrażowego.

Po upływie tego terminu inwestor traci prawo do kwestionowania szacunku przedsiębiorstwa wykonawczego.

§ 7. Umowy o roboty dodatkowe powinny być zawierane w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od dnia stwierdzenia konieczności wykonania roboty dodatkowej.

Umowy o wykonanie robót powinny być zawierane w ramach rocznego limitu, przy czym do umowy powinno być dołączone pismo banku finansującego inwestycje (awizo o otwarciu wypłat lub też awizo o uruchomieniu limitu), wskazujące część, dział, rozdział i paragraf Planu Inwestycyjnego i nr wniosku inwestycyjnego oraz kwotę zawartą w tytule (składniku), przeznaczoną na pokrycie kosztów robót zleconych przedsiębiorstwu. O ile nastąpi zwiększenie środków na robotę objętą umową, należy zawrzeć umowę uzupełniającą.

§ 8. Inwestorzy centralni zwrócą szczególną uwagę na terminowość zawierania umów o roboty budowlane i montażowe. Kopie zawartych umów inwestorzy przedłożą bankom finansującym inwestycje w terminie trzydniowym od dnia ich zawarcia, zgodnie z § 7 pkt 16 instrukcji z dnia 16 lutego 1950 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 35).

§ 9. Właściwi ministrowie zarządza dopilnowanie zawarcia przez podległe im przedsiębiorstwa budowlane i